

Σύγχρονες Επιχειρήσεις, Σύγχρονη Ελλάδα

28.5.2014

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΔΑΣΚΑΛΟΠΟΥΛΟΥ ΣΤΗ ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΟΥ ΣΕΒ

Τετάρτη 28 Μαΐου 2014, Μέγαρο Μουσικής Αθηνών

«Είναι η όγδοη, και τελευταία, φορά που επικοινωνώ μαζί σας από αυτό το βήμα με την ιδιότητα του προέδρου. Θα σας μιλήσω λοιπόν από καρδιάς, σαν ν' απευθύνομαι στον καθένα σας ξεχωριστά. Και θα σας μιλήσω για τον ΣΕΒ που είναι το κοινό μας σπίτι.

Ήταν οχτώ σημαδιακά χρόνια. Στη διάρκειά τους αντιμετωπίσαμε πάμπολλες δυσκολίες και πολλές προκλήσεις, είδαμε να συντελούνται πολλές αλλαγές και ανακατατάξεις. Η κρίση του 2008 βρήκε απaráσκευο το πολιτικό μας σύστημα, ανέτοιμο το κράτος, ανοχύρωτη την κοινωνία μας. Η επιχειρηματική κοινότητα δοκιμάστηκε σκληρά, όπως δοκιμάστηκε –κατά τρόπο ακόμα πιο οδυνηρό– η συντριπτική πλειοψηφία των Ελλήνων πολιτών. Η Ελλάδα του 2014 είναι μια χώρα που έπιασε πάτο και αγωνίζεται να ανορθωθεί, ένας λαός που έπαθε πολλά και δυσκολεύεται πλέον να πιστέψει στον ίδιο του τον εαυτό, ένα κράτος το οποίο ακόμη δεν έχει απαλλαγεί από τους αναχρονισμούς και τις παθογένειες που το έφεραν στα πρόθυρα της χρεοκοπίας. Εμείς, ως άνθρωποι της παραγωγικής δουλειάς και της αγοράς, δεν είμαστε έμποροι φρούδων ελπίδων ούτε έχουμε την πολυτέλεια ψευδαισθήσεων: ξέρουμε ότι ο δρόμος προς την πραγματική ανάκαμψη παραμένει μακρύς και ανηφορικός. Έχουμε γνώση των μεγάλων αλλαγών που πρέπει ακόμα να γίνουν για να έρθει η ανάπτυξη, έχουμε συνείδηση των κοινωνικών πληγών που παραμένουν –και θα παραμείνουν για πολύ καιρό ακόμη– ανοιχτές. Ρόλος και ευθύνη μας, είναι να αποτελέσουμε με τις θέσεις μας και τη δουλειά μας έναν πόλο σταθερής προοπτικής σε μια εποχή πολιτικής ρευστότητας και οικονομικής αβεβαιότητας.

Το εκλογικό αποτέλεσμα της περασμένης Κυριακής αποτύπωσε ταυτόχρονα τη λαϊκή δυσφορία και την ανάγκη του λαού για ελπίδα. Ανέδειξε μια τάση απόρριψης του υφιστάμενου πολιτικού κατεστημένου. Η λαϊκή ετυμηγορία απονομιμοποίησε τις πολιτικές της ύφεσης, και προέβαλε το αίτημα μιας ριζοσπαστικής αλλαγής που να προσφέρει πάντως λύσεις και προοπτική. Κατέδειξε πάνω απ' όλα ότι οι πολίτες δεν είναι διατεθειμένοι να ανεχθούν κι άλλη λιτότητα- χρειάζονται όμως μια συγκροτημένη εναλλακτική πρόταση για να πιστέψουν και να κινητοποιηθούν. Η προειδοποίηση ήταν σαφής. Το μήνυμα δεν μπορεί να αγνοηθεί---από κανέναν.

Σε πανευρωπαϊκό επίπεδο, οι εκλογές ανέδειξαν το διευρυνόμενο χάσμα ανάμεσα στους λαούς και το γραφειοκρατικό, ελιτίστικο κατασκεύασμα των Βρυξελλών. Η πίστη των ευρωπαϊών πολιτών στο Ευρωπαϊκό Ιδεώδες έχει διασαλευτεί. Και οι πολιτικές λιτότητας διεγείρουν τους εθνικούς εγωισμούς και αναζωπυρώνουν τους ιστορικούς δαίμονες της Ευρώπης. Ο ευρωσκεπτικισμός, και μάλιστα ο ευρωαρνητισμός, αναδείχθηκαν οι μεγάλοι νικητές αυτών των εκλογών. Είναι μια εξέλιξη που υπαγορεύει μία τολμηρή νέα πολιτική για την ευρωπαϊκή οικονομία και κοινωνία. Στην ίδια την Ελλάδα οι συνταγές των τεχνοκρατών της τρόικας έχουν προκαλέσει ένα σημαντικό ρήγμα στον ευρωπαϊκό προσανατολισμό του λαού μας. Κι αυτό επιτάσσει στην Ευρώπη μία πολιτικότερη προσέγγιση του ελληνικού οικονομικού προβλήματος.

Πάλι πολιτικολογείς, θα μου πείτε. Πάλι, ναι, στο βαθμό που αισθάνομαι ότι ο ΣΕΒ δεν είναι αδιάφορος και δεν μπορεί να μείνει αμέτοχος από τις πολιτικές εξελίξεις. Στον τόπο μας, άλλωστε, η πολιτική σε βρίσκει στη γωνιά όσο κι αν προσπαθείς να την αποφύγεις. Αλλά, γιατί να φοβόμαστε την πολιτική; Είμαστε ένα δυναμικό και ισχυρό κομμάτι αυτής της κοινωνίας, είμαστε η αιχμή του δόρατος μιας Ελλάδας που θέλει να διεκδικήσει το μέλλον της επί ίσοις όροις στη σημερινή Ευρώπη. Οι θέσεις και επιδιώξεις μας δεν είναι αποκομμένες από το κοινωνικό σύνολο. Τα συμφέροντα μας ταυτίζονται με αυτά μιας κοινωνίας που ευημερεί και προοδεύει. Έχουμε και δημόσιο ρόλο και δημόσιο λόγο. Χρέος και συμφέρον μας είναι να μιλάμε δυνατά για να ακουγόμαστε καθαρά. Να είμαστε θεσμικά ανοιχτοί στον διάλογο με όλες τις πολιτικές δυνάμεις, και ανοιχτοί στην επαφή με όλα τα κοινωνικά στρώματα - όπως εξάλλου είμαστε όταν πρόκειται για τα συμφέροντα της επιχείρησής μας. Να παρεμβαίνουμε στις εξελίξεις ενεργά, αντί να τις υφιστάμεθα παθητικά. Αυτός ο ΣΕΒ, είναι ισχυρός έναντι όλων και σεβαστός από όλους. Έχει θέση στο επίκεντρο και όχι στη σκιά του σκηνικού.

Τις απόψεις μου αυτές βέβαια, τις ξέρετε. Τις εξέφραξα και τις υπηρέτησα επί τέσσερις συνεχείς θητείες. Και πιστεύω ότι σήμερα πλέον, η πολιτική εξουσία δεν μπορεί να μας αγνοεί και η κοινωνία θέλει να μας ακούει. Σε εσάς εναπόκειται όμως τώρα, στη νέα περίοδο που ανοίγεται μπροστά μας, με μια νέα ηγεσία, με μια νέα διοίκηση, να αποφασίσετε πώς θέλετε τον ΣΕΒ- τι θέλετε να είναι ο ΣΕΒ. Γιατί οι προκλήσεις είναι πολλές και τα διλήμματα έντονα. Πιστεύω, πάντως, ότι δεν έχουμε την πολυτέλεια να κλειστούμε στο καβούκι μας με την ψευδαίσθηση ότι είναι αεροστεγές, ούτε ν' αρκούμαστε στην υποβολή υπομνημάτων ή σε στενά συντεχνιακές διεκδικήσεις. Σας θυμίζω ότι, πριν από 7 χρόνια, αλλάξαμε τον τίτλο και το Καταστατικό μας, με στόχο να διευρύνουμε τους ορίζοντες του ΣΕΒ πέρα από τα όρια της βιομηχανίας- να προσελκύσουμε όλους τους νέους δυναμικούς επιχειρηματίες που προσβλέπουν στον υγιή ανταγωνισμό και όχι στη διαπλοκή -να γίνουμε η συγκροτημένη έκφραση της σύγχρονης, εξωστρεφούς επιχειρηματικότητας που βλέπει το κράτος σαν εμπόδιο και όχι σαν... τροφό.

Και πέρυσι ακόμα, ψηφίσαμε σχεδόν ομόφωνα σ' αυτήν την αίθουσα τη διατήρηση του επιδόματος γάμου για τους εργαζομένους μας -γιατί; Για να σηματοδοτήσουμε ότι κεφάλαιο και κοινωνική ευαισθησία δεν είναι έννοιες ασύμβατες. Και γιατί συμμεριζόμαστε έμπρακτα ένα βασικό κανόνα της

διοικητικής σοφίας: «Πρέπει να διοικείς την επιχείρησή σου με βάση την κοινωνική αποδοχή. Αλλιώς, αργά ή γρήγορα δεν θα έχεις επιχείρηση να διοικήσεις...». Ένας ΣΕΒ που θα έδινε την εντύπωση μιας κλειστής λέσχης προνομιούχων οι οποίοι νοιάζονται μόνο για τα στενά τους συμφέροντα, αποκομμένοι από την κοινωνία, μονόφθαλμοι πολιτικά και τυφλοί σε ό,τι αφορά τα κοινωνικά προβλήματα, ένας ΣΕΒ που θα απέπνεε ταξικό αυτισμό και θα έβλεπε με μεταξωτές παρωπίδες την πραγματικότητα, θα ήταν ένας ΣΕΒ χωρίς επιρροή, χωρίς ισχύ, χωρίς μέλλον...

Και θέλω σήμερα να σας εξομολογηθώ κάτι. Μέμφομαι τον εαυτό μου που, ως πρόεδρος, δεν μοιράστηκα πιο άμεσα αυτούς τους προβληματισμούς μαζί σας, δεν επιζήτησα την ενεργητικότερη συμβολή όλων σας σε έναν διάλογο για τη μορφή, τον ρόλο, την πορεία του ΣΕΒ. Αρκέστηκα στην ανά διετία επιβεβαίωση της εμπιστοσύνης σας, αντί να επιδιώξω την αυξημένη συμμετοχή και ευθύνη του κάθε μέλους στα δρώμενα και τις επιλογές μας. Ενώ μέλημά μου ήταν ένας ΣΕΒ ανοιχτός προς τα έξω, προς την κοινωνία, αμέλησα να τον κάνω πιο ανοιχτό και προς τα μέσα, προς τα ίδια του τα μέλη. Κι αυτό με βαραίνει.

Στο ίδιο πλαίσιο, σας καλώ να προβληματιστούμε και σε σχέση με τη διαδικασία ανάδειξης του προέδρου και του διοικητικού συμβουλίου. Η διαδικασία που κατά παράδοση –και κατά παράβαση του Καταστατικού μας!— ακολουθούμε, έχει την προφανή σοφία της: αποτρέπει πολώσεις και κακοφωνίες, διυλίζει τις προσωπικές φιλοδοξίες και, το κυριότερο, διασφαλίζει μια εικόνα ενότητας. Εξάλλου, ήμουν κι εγώ επιλογή μιας τέτοιας διαδικασίας. Γεγονός παραμένει, ωστόσο, ότι κατ' αυτόν τον τρόπο η ηγεσία ουσιαστικά προεπιλέγεται μέσα από μια κλειστή μειοψηφία, αντί να αναδεικνύεται από τη βούληση της πλειοψηφίας. Επιχείρησα να εκσυγχρονίσω τη διαδικασία αυτή συστήνοντας μία Επιτροπή Αξιολόγησης Υποψηφιοτήτων. Αισθάνομαι, όμως, ότι ούτε αυτό είναι αρκετό. Κι αναρωτιέμαι μήπως ήρθε η ώρα να ενθαρρύνουμε, να εγκαινιάσουμε μια διαδικασία επιλογής προέδρου και διοικητικού συμβουλίου όχι κεκλεισμένων των θυρών, αλλά με ανοιχτές τις πόρτες. Και με περισσότερες υποψηφιότητες. Κάτι τέτοιο αφ' ενός θα αποτελούσε κίνητρο διευρυμένης συμμετοχής, αφετέρου θα έδινε την ευκαιρία ενός ζωντανού διαλόγου για το παρόν και το μέλλον του Συνδέσμου μας. Ο πρόεδρος θα εκλεγόταν πια όχι από μια συμφωνία κυρίων, αλλά μέσα από μια αντιπαράθεση προγραμμάτων. Νομίζω πως, όλοι, είμαστε αρκετά ώριμοι και υπεύθυνοι για να αντέξουμε λίγη ή και πολλή περισσότερη... δημοκρατία- με όλες τις αναπόφευκτες παραφωνίες της. Φοβούμαι, άλλωστε, ότι οι καιροί προχωρούν πιο γρήγορα από τον ΣΕΒ. Κι αυτό με ανησυχεί. Καλούμαστε να γίνουμε ακόμα πιο ανοιχτοί, πιο συλλογικοί —πιο σύγχρονοι. Να πετύχουμε μαζικότερη συμμετοχή και δυναμικότερη παρουσία.

Δεν αρκεί να δηλώνουμε ότι έχουμε τη γνώση. Πρέπει να μάθουμε να αφουγκραζόμαστε περισσότερο την κοινωνία. Πρέπει να βρούμε και την έμπνευση- για να προπορευτούμε.

Τα λέω αυτά, γιατί πιστεύω ότι έχουμε μια ιστορική ευκαιρία να αλλάξουμε εκείνο τον συσχετισμό δυνάμεων που έπνιγε την ιδιωτική πρωτοβουλία και

είχε αναγορεύσει το κομματικό κράτος σε νομό της επιχειρηματικότητας— όπως και της ίδιας της κοινωνίας.

Το κράτος που ξέραμε, χρεοκόπησε οριστικά— και κάθε απόπειρα παλινόρθωσής του είναι αντικειμενικά καταδικασμένη να αποτύχει. Οι πρακτικές που το πολιτικό κατεστημένο εφάρμοσε τις δεκαετίες της μεταπολιτευτικής ασωτίας, έχουν απαξιωθεί. Η ιδιωτική πρωτοβουλία αναδεικνύεται και αναγνωρίζεται πλέον από όλους ως ο κατ' εξοχήν μοχλός ανάπτυξης για τη βιώσιμη έξοδο από την κρίση και την επούλωση των ανοιχτών κοινωνικών πληγών. Η σύγχρονη επιχειρηματικότητα που εκπροσωπεί ο ΣΕΒ, αυτή που δίνει δουλειά, παράγει υπεραξία και προσφέρει κοινωνικό μέρισμα, μπορεί –και πρέπει --να καταστεί πόλος αναφοράς με ισχυρή επιρροή στα δρώμενα και απήχηση στην κοινωνία. Μπορεί – και πρέπει -- να αποτελέσει παράγοντα σταθερότητας σ'ένα περιβάλλον πολιτικής αστάθειας, να γίνει φορέας προοπτικής σ'έναν τόπο με συσσωρευμένα αδιέξοδα.

Η ευκαιρία μας δίνεται. Μένει ν' αποδειχθεί αν μπορούμε να την αξιοποιήσουμε. Ως παραδοσιακός θεσμός της οικονομίας, έχουμε ένα παιδευτικό έργο έναντι των πολιτικών δυνάμεων που κυβερνούν ή φιλοδοξούν να κυβερνήσουν τον τόπο. Ως κοινωνικοί εταίροι, δεν ξεχνάμε ότι οι εργαζόμενοι είναι η πραγματική μας δύναμη. Ως παραγωγική τάξη, που ευαγγελίζεται βαθιές τομές εκσυγχρονισμού στο κράτος, στην οικονομία, στην κοινωνία, πρέπει να ενθαρρύνουμε όλα τα μεταρρυθμιστικά ρεύματα, όποια κι αν είναι η κοίτη τους. Γιατί κάθε πραγματική αλλαγή περνά από την παραγωγή— από την ανάγκη ανασυγκρότησης της οικονομικής μας βάσης. Δεν έχουμε κανένα λόγο να είμαστε φοβικοί απέναντι στον ανοιχτό διάλογο και τις αμφίπλευρες συνεργασίες, αφού αποτελούμε κομβικό σημείο του αναπτυξιακού δρόμου που όλοι αναζητούν για να βγούμε απ' την κρίση.

Οι διευθυντικές τάξεις που είναι αντάξιες του ονόματός τους, βλέπουν το συμφέρον τους στρατηγικά και όχι ευκαιριακά. Αυτό προϋποθέτει ότι δεν φορούν παρωπίδες και δεν πάσχουν από μυωπία. Έτσι, η φορά των εξελίξεων δεν τους προσπερνά. Η Νέα Ελλάδα, στην οποία όλοι ομνύουν, δεν μπορεί παρά να είναι παραγωγικά ισχυρή και κοινωνικά δίκαιη. Πώς μπορεί να πραγματωθεί χωρίς τη δική μας συμβολή;

Αγαπητοί συνάδελφοι, φίλες και φίλοι,

Αν και πολλά περάσαμε μαζί αυτά τα οχτώ χρόνια, προτίμησα να σας αποχαιρετήσω μιλώντας σας για το μέλλον. Το μέλλον μας. Παραδίδω με τη συνείδησή μου ήσυχη...γιατί, όλα αυτά τα χρόνια στο πηδάλιο του Συνδέσμου, παρέμεινα μια ανήσυχη συνείδηση. Η εποχή μας πράγματι δεν επιτρέπει εφησυχασμό. Τους επαναπαυμένους τους αφήνει πίσω. Σας ευχαριστώ όλους και τον καθένα προσωπικά για τη στήριξη και τη συνεργασία σας, σας σφίγγω το χέρι και σας εύχομαι καλή συνέχεια και καλή δύναμη.